

Dosarul nr. 2ra-1225/2020

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. O. Țurcan)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. M. Guzun, V. Clima, Gr. Dașchevici)

ÎNCHEIERE

16 septembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Maria Ghervas
Iurie Bejenaru

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Oxana Beribinscaia și de reprezentantul acesteia, avocatul Valentin Caisîn,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Oxana Beribinscaia împotriva Societății cu răspundere limitată „Tetis Internațional Co” cu privire la anularea ordinelor de sancționare, restabilirea la lucru, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la lucru, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 19 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Oxana Beribinscaia și a fost menținută hotărârea din 12 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă:

La 17 noiembrie 2017 Oxana Beribinscaia a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății cu răspundere limitată „Tetis Internațional Co” cu privire la anularea ordinelor de sancționare, restabilirea la lucru, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la lucru, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, în baza contractului individual de muncă nr. 110/14 din 03 iulie 2014 a fost angajată la SRL „Tetis International Co”, în funcția de completator de mărfuri, pe o perioadă nedeterminată. Conform Anexei nr. 1 din 03 iulie 2014 la contractul individual de muncă nr. 110/14 i s-a stabilit salariul tarifar în mărime de 2 000 de lei lunar.

Reclamanta a specificat că în legătura cu îndeplinirea corespunzătoare a obligațiilor de serviciu i-a fost majorat salariu: conform Anexei nr. 2 din 01 octombrie 2014 la contractul individual de muncă nr. 110/14 i s-a stabilit salariul tarifar în mărime de 3 500 de lei lunar; conform Anexei nr. 3 din 31 decembrie 2014 la contractul individual de muncă nr. 110/14 i s-a stabilit salariul tarifar în mărime de 4 050 de lei lunar; conform Anexei nr. 4 din 02 ianuarie 2017 la contractul

individual de muncă nr. 110/14 i s-a stabilit salariul tarifar în mărime de 4 500 de lei lunar.

Totodată, reclamanta a relatat că la 04 iulie 2017 s-a adresat Inspecției de Stat a Muncii cu o plângere, prin care a informat că angajatorul nu-i acordă concediu anual de odihnă și nu-i achită salariul.

A susținut că după intervenția Inspecției de Stat a Muncii i-a fost acordat concediu anual pe perioada 05 iunie 2017 – 04 iulie 2017, faptul confirmat prin ordinul nr. 124-K din 31 mai 2017, iar în legătura cu faptul că în perioada 26 iunie 2017 – 05 iulie 2017 s-a aflat în concediu medical, conform ordinului nr. 165 - k din 10 iulie 2017 a fost prelungit concediu anual de odihnă cu 12 zile, de la 08 iulie 2017 până la 16 iulie 2017.

Astfel, la 17 iulie 2017 reclamanta s-a reîntors la serviciu și în perioada respectivă careva abateri disciplinare nu i-au fost aduse la cunoștință, continuând să-și exercite obligațiile de serviciu, iar în perioada 08 august 2017 – 18 august 2017 s-a aflat în concediu medical.

Reclamanta a menționat că la 21 august 2017 a fost chemată de către administrația SRL „Tetis International Co” care i-a prezentat un șir de acte și ordine, și anume: ordinul nr. 17-05 din 28 iulie 2017 privind aplicarea sancțiunii disciplinare în formă de „avertisment”, pentru fapta din 17 mai 2017, care nu i-a fost adus la cunoștință; ordinul nr. 22-05 din 28 iulie 2017 privind aplicarea sancțiunii disciplinare în formă de „avertisment”, pentru fapta din 22 mai 2017, care, la fel, nu i-a fost adus la cunoștință; ordinul nr. 24-05 din 28 iulie 2017 privind aplicarea sancțiunii disciplinare în formă de „muștrare”, pentru fapta din 24 mai 2017, care nu i-a fost adus la cunoștință; ordinul nr. 24-07 din 02 august 2017 privind aplicarea sancțiunii disciplinare în formă de „muștrare aspră”, pentru pretinsă fapta din 24 iulie 2017, care nici acesta nu i-a fost adus la cunoștință; ordinul nr. 21- 08 din 21 august 2017 privind aplicarea sancțiunii disciplinare în formă de „concediere” în temeiul art. 86 alin. (1) lit. g) din Codul muncii; ordinul nr. 198 - K din 21 august 2017 privind încetarea contractului individual de muncă nr. 110/14 din 03 iulie 2014 și concedierea reclamantei începând cu data de 21 august 2017 pentru încălcarea repetată, pe parcursul unui an a obligațiilor de muncă, dacă anterior salariatul a fost sancționat disciplinar.

Reclamanta a considerat că ordinul nr. 21-08 din 21 august 2017 privind aplicarea sancțiunii disciplinare în formă de „concediere” și ordinul nr. 198 - K din 21 august 2017 privind încetarea contractului individual de muncă nr. 110/14 din 03 iulie 2014 și concedierea sa - sunt ilegale și contravin prevederilor art. 208 - 210 din Codul muncii, au un caracter vag și arbitrar, lipsite de existența unei abateri disciplinare reale și nici nu sunt justificate temeinic, urmând a fi anulate.

În acest sens, reclamanta a remarcat că prin ordinele nr. 21-08 din 21 august 2017 și nr. 198 - K din 21 august 2017, circumstanțele de fapt ale aplicării sancțiunii disciplinare nu sunt descrise. Ordinele contestate conțin niște termeni generali, sub formă de concluzii, fără a se arăta în mod concret împrejurările în care au fost săvârșite faptele.

Mai mult, reclamanta a considerat că ordinul nr. 17-05 din 28 iulie 2017 privind aplicarea sancțiunii disciplinare în formă de „avertisment”, ordinul nr. 22-05 din 28 iulie 2017 privind aplicarea sancțiunii disciplinare în formă de „avertisment”, ordinul nr. 24-05 din 28 iulie 2017 privind aplicarea sancțiunii

disciplinare în formă de „mustrare”, ordinul nr. 24-07 din 02 august 2017 privind aplicarea sancțiunii disciplinare în formă de „mustrare aspră”, sunt ilegale și contravin prevederilor art. 208 - 210 din Codul muncii, fiind lipsite de existența unei abateri disciplinare reale și nici nu sunt justificate temeinic, urmând a fi anulate.

În acest sens, a indicat că prin ordinele emise angajatorul a urmărit scopul de intimidare și răfuială cu salariatul, prin prisma faptului că aceste 4 ordine au fost emise în aceeași zi și în termen scurt după 3 ordine, și pentru fapte (erori) similare.

Astfel, reclamanta a specificat că prin ordinul nr. 17-05 din 28 iulie 2017 a fost sancționată cu „avertisment”, pentru aceea că în data de 17 mai 2017 eronat a transmis Farmaciei „Prodicfarm” medicamentul - Cinnabsin nr. 100, 3 cut., eroarea respectivă fiind înregistrată în registru de evidență a erorilor; prin ordinul nr. 22-05 din 28 iulie 2017, reclamanta a fost sancționată cu „avertisment”, pentru aceea că în data de 22 mai 2017, eronat nu a transmis Farmaciei „Trei-V-Farm”, medicamentul - Trigrim 5mg., 3 cut., eroarea respectivă fiind înregistrată în registru de evidență a erorilor (poziția nr. 96); prin ordinul nr. 24-05 din 28 iulie 2017, reclamanta a fost sancționată cu „mustrare”, pentru aceea că în data de 24 mai 2017, eronat nu a transmis Farmaciei „Prodicfarm medicamentul - Thiogamm 600 mg., 3 cut., eroarea respectivă fiind înregistrată în registru de evidență a erorilor (poziția nr. 97); prin ordinul nr. 24-07 din 02 august 2017, reclamanta a fost sancționată cu „mustrare aspră”, pentru aceea că în data de 24 mai 2017, eronat nu a transmis Farmaciei amplasate pe adresa: mun. Chișinău, bd. Ștefan cel Mare 64, medicamentul - Tamsol nr. 30, 3 cut., eroarea respectivă fiind înregistrată în registru de evidență a erorilor (poziția nr. 104).

Reclamanta a invocat că contrar prevederilor art. 208 din Codul muncii, încălcându-se termenul prevăzut la art. 209 alin. (1) din Codul muncii, peste două luni, angajatorul a adoptat ordinul nr. 17-05 din 28 iulie 2017 și ordinul nr. 22-05 din 28 iulie 2017, în toate 4 ordine de aplicare a sancțiunilor disciplinare, pârâtul nu a stabilit nici gradul de vinovăție a reclamantei și nici nu a indicat consecințele abaterii disciplinare.

Mai mult, reclamanta a afirmat că însăși angajatorul, prin nota informativă din 31 mai 2017 a șefului depozitului, B. Tiron, a recunoscut că fapta imputată reclamantei reprezintă pur o eroare. La fel, însăși angajatorul prin ordinul nr. 24-07 din 02 august 2017 a indicat că reclamanta a procedat pur eronat când greșit a inclus alt medicament. Totodată, reclamanta a menționat că angajatorul recunoaște faptul că din motivul volumului de lucru majorat la întreprindere, cazul imputat reclamantei a fost un caz de rutină, specificând că la SRL „Tetis International Co” sunt angajați 18 salariați în funcția de completatori de marfa, iar cazurile în care salariații omit erori în completarea mărfii sunt frecvente și pentru identificarea lor a fost creat Registrul de evidență a erorilor.

Mai mult, a specificat că există procedură de înlăturare a erorilor și sancționarea acestora prin micșorarea plăților salariale. Angajatorul cunoștea și accepta inevitabil apariția erorilor în activitatea salariaților angajați pentru completarea mărfii. Angajatorul accepta că erorile supra sunt inevitabile în procesul de muncă de completare a mărfii, fiind o situație firească și de rutină, stabilind ordinea de reparare a consecințelor nefaste a erorilor omise: înlocuirea

medicamentului inclus eronat. La fel, fiind prevăzută și sancțiunea de amenda în mărime de 50 de lei pentru fiecare caz de eroare.

Din Registrul de evidență a erorilor (poziția 95, 96, 97, 104), prezentat de către reprezentantul pârâtului, urmează că erorile au fost corectate, farmaciile au primit medicamente comandate, în consecință urmează că fapta imputată de către angajator, reprezintă o eroare, inevitabilitatea căreia angajatorul a acceptat-o. În acest sens, reclamanta a indicat că fapta imputată nu este o abatere disciplinară, angajatorul a aranjat-o ca o consecință firească și inevitabilă a procesului de muncă a completatorului de marfă. Adică, consecințele cazurilor de eroare în completarea mărfii au fost previzibile: se aflau sub sancțiunea amenzii de 50 de lei, dar nu sub sancțiunea prevederilor legislației muncii privind răspunderea disciplinară cu consecințele stipulate în art. 206 din Codul muncii.

Astfel, reclamanta a susținut că ordinele nr. 17-05 din 28 iulie 2017, nr. 22-05 din 28 iulie 2017, nr. 24-05 din 28 iulie 2017 și nr. 24-07 din 02 august 2017 urmează a fi declarate nule, ca fiind adoptate cu încălcarea termenului prevăzut și ca fiind ilegale, adoptate contrar prevederilor art. 208 - 211 ale Codului muncii.

Reclamanta a considerat că angajatorul a acționat ilegal și a concediat-o nelegitim, motiv pentru care a fost îndreptățită de a solicita anularea ordinelor ilegale, restabilirea la locul de muncă, ca completator de mărfuri, încasarea de la SRL „Tetis International Co” a salariului pentru lipsa forțată de la locul de muncă pentru perioada 21 august 2017 - până la data adoptării hotărârii, fiind luat în considerație salariul mediu în mărime de 8 733,67 de lei.

De asemenea, a menționat că urmare a desfacerii ilegale a contractului individual de muncă, precum și ca urmare a reținerii ilegale a sumelor sus indicate i-au fost cauzate suferințe psihice și fizice, motiv pentru a considerat necesar a solicita încasarea de la SRL „Tetis International Co” a sumei în mărime de 50 000 de lei, cu titlu de prejudiciu moral cauzat în urma acțiunilor ilegale ale angajatorului.

A solicitat reclamanta, inclusiv prin cererea de concretizare a pretențiilor din 19 iulie 2018: - anularea ordinului nr. 17-05 din 28 iulie 2017 privind aplicarea sancțiunii disciplinare în formă de „avertisment”, ca fiind ilegal;

- anularea ordinului nr. 22-05 din 28 iulie 2017 privind aplicarea sancțiunii disciplinare în formă de „avertisment”, ca fiind ilegal;

- anularea ordinului nr. 24-05 din 28 iulie 2017 privind aplicarea sancțiunii disciplinare în formă de „muștrare”, ca fiind ilegal;

- anularea ordinului nr. 24-07 din 02 august 2017 privind aplicarea sancțiunii disciplinare în formă de „muștrare aspră”, ca fiind ilegal;

- anularea ordinului nr. 21-08 din 21 august 2017 privind aplicarea sancțiunii disciplinare în formă de „concediere”, ca fiind ilegal;

- anularea ordinului nr. 198-K din 21 august 2017 privind încetarea contractului individual de muncă nr. 110/14 din 03 iulie 2014, ca fiind ilegal;

- restabilirea în funcția de completator de mărfuri și obligarea pârâtului să emită ordinul de restabilire a reclamantei la locul de muncă;

- încasarea salariului pentru perioada lipsei forțate de la locul de muncă din 21.08.2017 până la 19.07.2018 în mărime de 96 070,37 de lei;

- repararea prejudiciului moral în mărime de 50 000 de lei;

- compensarea cheltuielilor de judecată (f.d. 145-152, vol. I)

Prin hotărârea din 12 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea depusă de Oxana Beribinscaia.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 17 septembrie 2018, Oxana Beribinscaia a declarat apel și a solicitat casarea integrală a hotărârii din 12 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani cu adoptarea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 05 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Oxana Beribinscaia și a fost menținută hotărârea din 12 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

La 20 mai 2019 Oxana Beribinscaia, reprezentată de avocatul Valentin Caisîn, a declarat recurs, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Prin decizia din 09 octombrie 2019 a Curții Supreme de Justiție a fost admis recursul declarat de Oxana Beribinscaia, reprezentată de avocatul Valentin Caisîn, a fost casată decizia din 05 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel.

În cadrul ședinței de judecată din 12 decembrie 2019 apelanta a depus instanței o cerere de apel concretizată, solicitând admiterea cererii de apel, casarea integrală a hotărârii primei instanțe, cu adoptarea unei noi hotărâri după cum urmează:

- a anula ordinul emis de SRL „Tetis International Co”, nr. 21-08 din 21 august 2017 privind aplicarea sancțiunii disciplinare în formă de „concediere”, ca fiind ilegal;

- a anula ordinul emis de SRL „Tetis International Co”, nr. 198 - K din 21 august 2017 privind încetarea contractului individual de muncă nr. 110/14 din 03 iulie 2014, ca fiind ilegal;

- a anula ordinul emis de SRL „Tetis International Co”, nr. 17-05 din 28 iulie 2017 privind aplicarea sancțiunii disciplinare în formă de „avertisment”, ca fiind ilegal;

- a anula ordinul emis de SRL „Tetis International Co”, nr. 22-05 din 28 iulie 2017 privind aplicarea sancțiunii disciplinare în formă de „avertisment”, ca fiind ilegal;

- a anula ordinul emis de SRL „Tetis International Co”, nr. 24-05 din 28 iulie 2017 privind aplicarea sancțiunii disciplinare în formă de „mustrare”, ca fiind ilegal;

- a anula ordinul emis de SRL „Tetis International Co”, nr. 24-07 din 02 august 2017 privind aplicarea sancțiunii disciplinare în formă de „mustrare aspră”, ca fiind ilegal;

- în temeiul alin. (4) art. 90 Codului muncii al RM în locul restabilirii la locul de muncă, apelanta Oxana Beribinscaia a solicitat încasarea din contul pîrîtului SRL „Tetis International Co” a sumei cu titlu de compensație suplimentară (3 salarii medii lunare) pentru eliberarea nelegitimă de la locul de muncă, reieșind din salariul mediu lunar 8 733,67 de lei, adică 26 201,01 lei și obligarea pîrîtului - intimat SRL „Tetis International Co” să modifice în carnetul de muncă a apelantei temeiul încetării raporturilor juridice de muncă;

- a încasa de la SRL „Tetis International Co” în beneficiul Oxanei Beribinscaia salariul pentru perioada lipsei forțate de la locul de muncă din 21 august 2017 pînă la 12 decembrie 2019, în sumă de 244 542, 76 de lei;

- încasarea de la pîrîtul SRL „Tetis International Co” în beneficiul Oxanei Beribinscaia a sumei în mărime de 17 467, 34 de lei - cu titlu de concediu nefolosit pentru perioada 21.08.2017- 12.12.2019;

- a încasa de la SRL „Tetis International Co” în beneficiul Oxanei Beribinscaia suma în mărime de 50 000 de lei cu titlu de prejudiciu moral;

- a recupera din contul SRL „Tetis International Co” în beneficiul Oxanei Beribinscaia cheltuielile de judecată pentru asistență juridică în sumă de 2 500 de lei.

Prin încheierea din 19 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău a fost restituită cererea de apel depusă de Oxana Beribinscaia împotriva hotărârii din 12 septembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, în partea pretenției ce ține de încasarea sumei bănești în mărime de 17 467,34 de lei cu titlu de concediu nefolosit pentru perioada 21 august 2017- 12 decembrie 2019, din motiv că apelantul a înaintat o nouă pretenție, neexaminată în prima instanță.

Prin decizia din 19 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Oxana Beribinscaia și a fost menținută hotărârea din 12 septembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani.

În susținerea soluției sale, instanța de apel s-a bazat pe prevederile art. 81 alin. (1), 89 alin (1) și (2), 90 alin. (1)-(3), 201, 206 alin. (1)-(5), 208 alin. (1) și (2), 209 alin. (1) și (2), 210 alin. (1)-(3), 329 alin. (1) și (2), 330 alin. (1) lit. b) și a constatat că, prima instanța corect a ajuns la concluzia de respingere a acțiunii ca fiind neîntemeiată, în condițiile constatării lipsei temeiurilor legale pentru anularea ordinelor contestate, la materialele cauzei fiind anexate probe suficiente ce dovedesc legalitatea acțiunilor întreprinse de angajator în raport cu apelanta.

Or, instanța de apel a conchis că faptele imputate apelantei se încadrează în noțiunea de abatere disciplinară, în contextul în care potrivit pct. 1.1. al contractului individual de muncă încheiat cu aceasta, în obligațiunile funcționale ale apelantei intra activitatea de colectare și completare a comenzilor clienților la depozit, astfel încît necompletarea de către apelantă a comenzii sau substituirea acesteia este contrară obligațiilor funcționale stabilite ale apelantei, pentru comiterea căreia apelanta poartă răspundere în conformitate cu instrucțiunea de serviciu din 15 mai 2015, adusă la cunoștința apelantei la 26 mai 2015 (f.d. 73-74, vol.I).

În acest context, Colegiul instanței de apel a conchis că încălcarea atribuțiilor de serviciu de către apelantă este probată prin înscrisurile specificate supra și nu sunt combătute în vreun mod de către apelantă.

Totodată, instanța de apel apreciind prin prisma art. art. 210 alin. (3) și 355 Codul muncii și legalitatea emiterii ordinelor ce au precedat ordinele de concediere a apelantei, a constatat că înscrisurile anexate la dosar denotă că, la emiterea ordinelor sus-menționate angajatorul a respectat exigențele legale referitoare la procedura de emitere, acesta solicitînd apelantei explicațiile de rigoare, oferirea cărora a fost refuzată, la agravarea situației ca urmare a încălcărilor repetate a disciplinei muncii de către apelantă a dispus efectuarea anchetei de serviciu, iar sancțiunile disciplinare au fost aplicate consecutiv.

Or, instanța de apel a conchis cu referire la gravitatea faptelor comise de către apelantă, că comportamentul acesteia în 5 cazuri de încălcare a atribuțiilor funcționale denotă atitudinea acesteia de rea-credință în raport cu executarea atribuțiilor funcționale, comiterea repetată a unor încălcări similare justificînd

angajatorul de a atribui fiecărui caz ulterior, un grad de gravitate mai ridicat, reieșind din caracterul repetat al abaterilor respective.

Colegiul instanței de apel a constatat că ordinele contestate corespund și exigențelor art. 210 Codul muncii, în contextul în care acestea conțin temeiurile de fapt și de drept pentru aplicarea sancțiunilor disciplinare, specificând în fiecare ordine abaterea pentru care este sancționată apelanta, inclusiv în ordinele privind concedierea acesteia, deoarece în conținutul acestora este invocat că temei pentru aplicarea sancțiunii disciplinare sub forma concedierii a servit și abaterea comisă de aceasta la 31 iulie 2017, acestea conținând și mențiunea referitoare la modalitatea de contestare a ordinelor, cu trimitere la art. 355 Codul muncii, ce specifică și termenul de contestare, drept realizat de apelantă în contextul înaintării acțiunii în termen.

Concomitent, Colegiul instanței de apel a constatat că ordinele contestate au fost emise în interiorul termenului stabilit de art. 209 alin. (1) Codul muncii, în contextul în care angajatorul a fost informat despre comiterea de către apelantă a abaterilor disciplinare din 17 mai 2017 și 22 mai 2017, la 31 mai 2017, iar în perioada 19.06.2017-16.07.2017 apelanta s-a aflat în concediu de odihnă anuală (inclusiv în concediu medical) (f.d. 75, 77-78, vol. I), astfel încât, excluzând din termenul de aplicare a sancțiunii disciplinare perioada respectivă, termenul pentru aplicarea sancțiunii disciplinare expira la 28 iulie 2017 (18 zile pînă la ieșirea în concediu anual al apelantei și 12 zile după ieșirea acesteia din concediu).

Subsecvent constatărilor expuse mai sus, Colegiul instanței de apel a mai constatat că ordinele contestate de apelantă sunt emise în corespundere cu exigențele legale, corespund procedurii stabilite și gradului de gravitate a faptelor comise de apelantă, din care motive a conchis asupra lipsei în speță a temeiurilor legale pentru anularea acestora.

Astfel, deoarece în cadrul verificării în ordine de apel a legalității și temeiniciei pretențiilor apelantei s-a stabilit că netemeinicia acestora în partea cerințelor de anulare a ordinelor sus-indicate privind aplicarea sancțiunilor disciplinare și de încetare contractului individual de muncă, instanța de apel a constatat că acestea just au fost respinse de prima instanță, concluzie ce nu este răsturnată de apelantă.

Subsecvent, dat fiind că potrivit normelor citate mai sus, temei pentru restabilirea persoanei în funcție o constituie, corespunzător prezentei pricini, ilegalitatea concedierii acesteia, Colegiul instanței de apel a conchis că neîntrunirea acestei condiții fac inaplicabile dispozițiile art. 89 Codul muncii.

Din aceste motive, instanța de apel a constatat că în speță nu se întrunesc temeiurile pentru restabilirea apelantei în funcția deținută anterior concedierii, motiv pentru care și pretenția respectivă a apelantei just a fost respinsă de către prima instanță.

La fel, Colegiul instanței de apel a conchis că din prevederile art. art. 90, 329 și 330 Codul muncii reiese că, repararea prejudiciului moral și încasarea salariului pentru perioada de după concedierea persoanei este admisibilă, de asemenea, doar în cazul concedierii ilegale, condiție nerealizată în speță, astfel încât în cazul dat nu se întrunesc nici temeiurile pentru adjudecarea salariului pretins de apelantă pentru perioada de după concedierea sa, perioada respectivă neconstituind absență forțată a apelantei de la lucru ca urmare a legalității concedierii sale, și nici pentru repararea prejudiciului moral invocat de apelantă. Or, legalitatea ordinelor contestate denotă că în speță intimatul nu a comis în raport cu apelanta vreo faptă ilicită și astfel,

temeiuri pentru survenirea răspunderii delictuale a acestuia, determinate inclusiv de prevederile art. art. 1398, 1422 și 1423 Cod civil (în redacția în vigoare la data înaintării acțiunii), în speță nu sunt.

De asemenea, prin prisma art. 94 și art. 96 CPC, Colegiul instanței de apel a conchis ca fiind nefondate și cerințele apelantei privind compensarea cheltuielilor de judecată.

La 07 mai 2020 Oxana Beribinscaia și reprezentantul acesteia, avocatul Valentin Caisîn, au declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului au indicat că nu este de acord cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, le consideră neîntemeiate, ilegale și fără suport juridic, au ignorat argumentele reclamantei și constatările irevocabile ale Curții Supreme de Justiție, judecând cauza ținând cont numai de argumentele pârâtului, fapt ce a dus la încălcarea dreptului reclamantei la un proces echitabil.

Instanța judecătorească nu a aplicat legea care urma a fi aplicată și a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată.

Astfel, au considerat că soluția dată în litigiul respectiv este una abuzivă și neîntemeiată, cauza a fost examinată superficial.

Au susținut că, atât prima instanță, cât și instanța de apel în totalitate au ignorat argumentele cu privire la ilegalitatea ordinelor de concediere și de sancționare expuse inclusiv și în decizia Curții Supreme de Justiție din 09 octombrie 2019. Or au atenționat că examinând cauza în ordine de recurs instanța a constatat în mod irevocabil multiple încălcări comise de către intimat, ceea ce în mod repetat prezintă nemotivarea a unei soluții judecătorești.

La fel, instanța de fond și, în mod repetat instanța de apel au ignorat prevederile pct. 18 lit. g) din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 9 din 22 decembrie 2014.

Au mai susținut că instanțele ierarhic inferioare nu au examinat și nu au analizat conținutul ordinelor contestate, ori nici o faptă concretă, pentru care se aplică sancțiune disciplinară nu sunt indicate în ordinele a căror anulare o solicită, motive din care concedierea recurentei contravine prevederilor art. 206-211 ale Codului muncii.

Reieșind din faptul că ordinele contestate sunt ilegale și urmează a fi anulate, în temeiul art. 90 alin. (4) Codul muncii, în locul restabilirii la locul de muncă, recurenta solicită încasarea din contul pârâtului a sumei cu titlu de compensație suplimentară, 3 salarii medii lunare pentru eliberarea ilegală de la locul de muncă, reieșind din salariul mediu lunar de 8733,67 de lei, adică suma de 26201,01 lei.

De asemenea, recurenta a solicitat încasarea salariului pentru întreaga perioadă de lipsă forțată de la locul de muncă, adică din 21 august 2017-12 decembrie 2019 în sumă de 244642,76 de lei, și a indemnizației pentru concediile nefolosite, a prejudiciului moral, cât și a cheltuielilor de judecată.

Prin notificarea din 29 iulie 2020, Curtea Supremă de Justiție în conformitate cu art. 439 alin. (2) CPC a expediat intimatului copia recursului și l-a înștiințat despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. La 31 iulie 2020 intimatul a recepționat copia recursului și la 11 septembrie 2020 SRL „Tetis International Co”, reprezentat de avocatul Teodor

Bordei, prin intermediul poștei electronice, a depus referință, prin care a solicitat ca recursul declarat de Oxana Beribinscaia și de reprezentantul acesteia, avocatul Valentin Caisîn, să fie considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului atestă că decizia Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2020 a fost recepționată de recurentă la 03 aprilie 2020, fapt confirmat prin extrasul poștei electronice (f.d. 198, verso, vol. II).

Astfel, recursul declarat la 07 mai 2020 de către Oxana Beribinscaia și de reprezentantul acesteia, avocatul Valentin Caisîn, este depus în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Oxana Beribinscaia și de reprezentantul acesteia, avocatul Valentin Caisîn, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, în sensul dat, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva

sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că potrivit jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Asito vs Republica Moldova, 10 iulie 2010, Meyer vs Germania, 22 martie 2016), însă motivele recursului, invocare în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, care au fost apreciate corespunzător.

Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Oxana Beribinscaia și de reprezentantul acesteia, avocatul Valentin Caisîn, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), 433 lit. a) și 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Oxana Beribinscaia și de reprezentantul acesteia, avocatul Valentin Caisîn, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

Judecătorii

Maria Ghervas

Iurie Bejenaru